



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 166/2014
12.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Ч. и др., због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених З., А. и Б.Ч., адв. М.Р.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 5 К.бр.2130/10 од 09.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4594/13 од 16.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљених З., А. и Б.Ч., адв. М.Р.Р., као основан у односу на окривљене З. и А.Ч., у погледу повреде закона и то битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Краљеву 5 К бр.2130/10 од 09.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4594/13 од 16.10.2013. године, у односу на ове окривљене, тако што се на основу члана 422. став 1. тачка 2. ЗКП-а, према окривљеном З.Ч.

ОДБИЈА ОПТУЖБА

- да је дана 26. децембра 2009. године око 22,30 сати, током свађе са Р.В.1, иако је био свестан значаја свог дела и могао је да управља својим поступцима био свестан свог дела и хтео његово извршење, истог више пута ударио песницом у пределу главе од ког ударца је исти пао на тло, наневши му притом лаке телесне повреде у виду нагњечно раздерне ране теменог дела поглавине, више огуљотина коже и потрес мозга, а био је свестан забрањености свог дела.

- чиме би учинио кривично дело лаке телесне повреде из члана 122. став 1. Кривичног законика,
- а према окривљеном А.Ч.

ОДБИЈА СЕ ОПТУЖБА

- да је дана 26. децембра 2009. године око 22,30 сати, током свађе са породицом Р., иако је био свестан значаја свог дела и могао је да управља својим поступцима и био свестан свог дела и хтео његово извршење Р.Д. удара стиснутом песницом у десну страна врата од ког ударца иста пада на тло, па затим рукама хвата Р.В.2 и снажно га одгурује тако да и овај пада на тло услед чега је Д.Ч. задобила лаке телесне повреде у виду епитема коже левог бочног вратног дела величине 5x4 цм, огуљотине коже десног лакта величине 3x2 цм, три огуљотине коже 3 левог листа – потколенице величине (3x1; 2x0,5 и 1x0,5) цм и крвни подлив десног глутеалног предела, а В.Р.2 задобија такође лаке телесне повреде у виду више полиморфних огуљотина чеоног дела коже главе, величине 6 x 7 цм лево и 0,5 x 1 цм и био је свестан забрањености свог дела

чиме би учинио два кривична дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. Кривичног законика.

- па се окривљени З. и А.Ч. ослобађају обавезе накнаде трошкова кривичног поступка приватним тужиоцима.

Док се захтев за заштиту законитости због исте повреде Закона у односу на окривљеног Б.Ч., одбија као неоснован.

II У осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених З., А. и Б.Ч. **се ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 5 К.бр.2130/10 од 09.05.2013. године, окривљени В.Р.1, оглашен је кривим за три кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које су му утврђене казне затвора у трајању од по два месеца, окривљени В.Р.2, да је извршио два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ за која су му утврђене казне затвора у трајању од по два месеца и два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које су му утврђене новчане казне у износу од по 10.000,00 динара, па је окривљеном В.Р.1 изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци, а окривљеном В.Р.2 казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ове казне неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело и новчана казна у износу од 20.000,00 динара, окривљена В.Р.3, због кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, је осуђена на новчану казну у износу од 10.000,00 динара као и окривљени Б.Ч. за кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, окривљени З.Ч. због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ за које је осуђен на новчану казну у износу од 15.000,00 динара, а окривљени А.Ч. за два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које су му утврђене новчане казне у износу од по 15.000,00 динара и осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара.

Истом пресудом према окривљеном В.Р.2 на основу одредбе члана 354. тачка 2. ЗКП, одбијена је оптужба да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

На основу одредбе члана 355. тачка 2. ЗКП, окривљена Д.Ч. је ослобођена од оптужбе да је учинила два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Окривљени В.Р.1, В.Р.2 и В.Р.3, као и окривљени З.Ч., Б.Ч. и А.Ч., обавезани су да сваки понаособ у корист буџетских средстава суда плати трошкове кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4594/13 од 16.10.2013. године, у ставу I изреке делимично је усвојена жалба заједничког браниоца окривљених В.1, В.2 и В.Р.3, укинута пресуда Основног суда у Краљеву 5 К бр.2130/10 од 09.05.2013. године, само у односу на окривљене В.1 и В.Р.2 у осуђујућем делу и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, према окривљеном В.Р.1 због три кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и окривљеном В.Р.2 због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ. Ставом два изреке исте пресуде делимично је усвојена жалба заједничког пуномоћника приватних тужилаца В.1, В.2 и Д.Р. и преиначена првостепена пресуда у односу на окривљене З. и А.Ч., само у погледу одлуке о казни а у односу на исте окривљене и окривљеног Б.Ч. и у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, тако што је другостепени суд најпре окривљеном А.Ч. за два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ за које је оглашен кривим изреком првостепене пресуде утврдио појединачне новчане казне у одређеном износу од по 30.000,00 динара и окривљеног А.Ч. осудио на новчану казну у одређеном износу од 60.000,00 динара, а окривљеног З.Ч. за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ за које је оглашен кривим изреком првостепене пресуде на новчану казну у одређеном износу од 30.000,00 динара, које су окривљени дужни да плате у року од 30 дана, а уколико исте не плате у одређеном року суд ће новчане казне заменити казном затвора тако што ће за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Окривљени Б., З. и А.Ч. су обавезани да приватним тужиоцима накнаде трошкове кривичног поступка, док су жалба пуномоћника приватних тужилаца у осталом делу и у односу на окривљену Д.Ч. у ослобађајућем делу као и жалба Основног јавног тужиоца у Краљеву у односу на окривљеног В.Р.2, у одбијајућем делу за кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ и жалба заједничког браниоца окривљених В.1, В.2 и В.Р.3 у осталом делу у односу на окривљену В.Р.3, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 5 К бр.2130/10 од 09.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4594/13 од 16.10.2013. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених З., А. и Б.Ч., адв. М.Р.Р., а као разлог подношења захтева наводи повреду одредбе члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП, повреду члана 34. став 4. и члана 18. став 2. Устава РС и члан 4. Протокола бр.7, Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни касациони суд укине и првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, као и да одложи односно прекине извршење правноснажне пресуде. У образложењу поднетог захтева наведене правноснажне пресуде

побијају се и због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), тврдњом да се у конкретном случају ради о већ пресуђеној ствари.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених З., А. и Б.Ч., адв. М.Р.Р., Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљених не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу члана 488. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Основано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених З., А. и Б.Ч., указује да је првостепени и другостепени суд у односу на окривљене З. и А.Ч., иако се формално не означава, учинио битну повреду одредаба кривичног поступка по питању правноснажности пресуђене ствари, која је обухваћена одредбом члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП.

Наиме, из списка предмета – пресуде Прекршајног суда у Краљеву 5 Пр 6941/10 од 30.11.2011. године, се утврђује да су окривљени З. и А.Ч., оглашени кривим „што су дана 26.12.2009. године у дворишту породичне куће Ч. у засеоку Ж.1 у Ж.2...“, у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде учинили прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру и осуђени сваки понаособ на новчане казне у износу од по 10.000,00 динара.

Из описа радњи кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ, које се окривљенима З. и А.Ч. стављају на терет, приватном тужбом, приватних тужилаца В.1, В.2 и Д.Р., те изреке и образложења првостепене пресуде, која је у односу на окривљене З. и А.Ч. преиначена другостепеном пресудом само у делу одлуке о казни и у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, се утврђује да чињенични опис кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ, одговара чињеничном опису прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, за које су окривљени З. и А.Ч., оглашени кривим и осуђени пресудом Прекршајног суда у Краљеву 5 Пр 6941/10 од 30.11.2011. године, на новчане казне.

Чињенични опис кривичног дела из члана 122. став 1. КЗ се дакле, односи на исте окривљене З. и А.Ч., исти животни догађај који се десио у исто време и на истом месту како је то наведено и у пресуди Прекршајног суда у Краљеву 5 Пр 6941/10 од 30.11.2011. године.

Одредбом члана 4. ст.1. и 2. ЗКП, прописано је да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен. Правноснажна судска одлука не може бити измењена на штету окривљеног (*ne bis in idem*).

Правна сигурност у казеном праву гарантована је и Уставом Републике Србије који у члану 34. став 4. између осталог, одређује да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или је поступак правноснажно обустављен, а истим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Такође, одредба члана 4. Протокола 7. уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописује да се никоме не може поново судити нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен, у складу са Законом и кривичним поступком те државе.

Из наведених одредаба јасно произилази да је забрањено вођење поступка за кажњиво дело, уколико оно произилази из истих чињеница, које су предмет дела које је већ правноснажно пресуђено.

Имајући у виду цитиране одредбе и конкретну ситуацију Врховни касациони суд закључује да се ради о правноснажно пресуђеној ствари, због чега је отклањајући учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, преиначио пресуде Основног суда у Краљеву 5 К бр.2130/10 од 09.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4594/13 од 16.10.2013. године и на основу члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП, у вези члана 422. став 1. тачка 2. ЗКП, према окривљенима З. и А.Ч. одбио оптужбе за кривична дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ.

Супротно изнетим наводима у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених З., А. и Б.Ч. у односу на окривљеног Б.Ч., Врховни касациони суд налази да првостепена и другостепена пресуда у односу на овог окривљеног нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка, по питању правноснажно пресуђене ствари, која је обухваћена одредбом члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП.

У конкретном случају по оцени Врховног касационог суда чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру за које је окривљени Б.Ч. оглашен кривим и осуђен пресудом Прекршајног суда у Краљеву 5 Пр 6941/10 од 30.11.2011. године, не одговара чињеничном опису кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, за које је овај окривљени оглашен кривим и осуђен у овом кривичном поступку.

Радње окривљеног Б.Ч. описане у правноснажној пресуди нису обухваћене чињеничним описом прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, јер се не односе на исти животни догађај, истог оштећеног, исто време и место, па се из тих разлога у конкретном случају не може ни говорити о правноснажно пресуђеној ствари.

Имајући све наведено у виду, Врховни касациони суд је нашао да су наводи захтева за заштиту законитости који се односе на окривљеног Б.Ч., неосновани, па је применом одредби члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде под тачком I.

Према одредби члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП, захтев за заштиту законитости може се поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), а у случају члана 485. став 1. тач.2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 3. ЗКП, прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако нема прописан садржај (члан 484).

Како је бранилац окривљеног поднео захтев за заштиту законитости и по законском основу прописаном у члану 485. став 1. тачка 3. ЗКП-а, а уз исти није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права и слобода окривљеног и трећих лица учесника у поступку, то поднети захтев нема прописан садржај, због чега је у том делу на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП, одбачен.

Одлука о трошковима кривичног поступка донета је на основу члана 265. ЗКП-а.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП у вези члана 422. став 1. тачка 2. ЗКП у односу на преиначујући део, на основу члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП, у односу на одбијајући део и на основу члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП у делу у коме је захтев одбачен.

**Саветник-записничар,
Зорица Стојковић,с.р.**

**Председник већа - судија
Невенка Важић,с.р.**